

[Økonomiministeren.]

frem til 1977, så kan der lægges et grundlag for at nå det mål, jeg nævnte for lidt siden, nemlig at komme et langt stykke henimod ligevægt på betalingsbalancen, uden at produktion og beskæftigelse lider skade. Der er vist ingen i denne sal, som tror, det bliver let at virkeliggøre en sådan politik. Men hvad er alternativet? Befolkningen er led og ked af inflationen, tanken om arbejdsløshed er dybt foruroligende for alle. For at slippe for disse to onder burde det være muligt at samles om en løsning, der tillader større prisstabilitet, bedre balance og sikrer beskæftigelsen. Det må faktisk give anledning til megen bekymring, hvis folkestyret i den kommende tid ikke magter at klare denne udfordring gennem et samarbejde mellem regering, folketing og befolkningens organisationer.

Underskuddet på betalingsbalancen betyder, at vi dækker en del af de indenlandske investeringer ved at låne noget af udlandets opsparing. Skal underskuddet fjernes, må der altså bringes ligevægt til veje mellem vore egne investeringer og opsparingen. Det er givet, at der i de senere år er foretaget større investeringer i boligbyggeri og i den offentlige sektor end nødvendigt ud fra en langsigtet bedømmelse. PP II fremhæver da også, at boligbyggeriet fremover bør stabiliseres omkring 40.000-45.000 lejligheder om året, og fremhæver, at det offentlige bør holde meget igen med investeringer i institutioner, trafik anlæg osv. På den anden side må der sikres et højt investeringsniveau i erhvervene. PP II regner endog med, at der vil være behov for en meget stærk forøgelse af erhvervsinvesteringerne af hensyn til, at produktionen pr. arbejdstime, produktiviteten, gerne fortsat skulle stige kraftigt.

Det er et punkt i PP II, som er blevet stærkt debatteret, ikke mindst blandt økonomer. Man kan vel sige, at debatten navnlig har vist, at de beregninger, der er anvillet over behovet for erhvervsinvesteringer, er præget af en betydelig usikkerhed. Det kan godt være, at PP II har overvurderet investeringsbehovet. På den anden side udløser den ændrede energisituation efter alt at dømme nye investeringsbehov, som PP II ikke kunne tage hensyn til, og derfor er der vel ingen tvivl om, at den stigning i produktionen pr. arbejdstime, som er så

væsentlig for konkurrenceevnen, og som er nødvendig for fremgangen i velstand, må bygge på store og voksende investeringer i erhvervene.

Jeg ved, at erhvervene deler denne opfattelse. Erhvervene har så sent som i går ved det møde, regeringen havde med erhvervsorganisationerne, understreget, at et væsentligt opsving i erhvervsinvesteringerne ikke er noget, der kommer af sig selv og under alle omstændigheder. Det samme gælder også den betydelige forøgelse af den samlede opsparing, som bliver nødvendig.

Regeringen mener ikke, at denne forøgelse af opsparingen fortrinsvis bør ske som en offentlig opsparing; vi mener, at vilkårene for privat opsparing og for erhvervsinvesteringer bør forbedres, og det indebærer blandt andet, at erhvervenes mulighed for selvfinansiering styrkes. Heri ligger en vigtig retningslinje for udformningen af en skattereform.

Spørgsmålet om anvendelse af den opsparrede kapital hører til de politisk omstridte problemer. Jeg er ikke uenig i, at samfundet må have indflydelse på, hvordan kapital skal fordeles mellem hovedgrupper af investeringer som boligbyggeri, erhvervsinvesteringer og de forskellige arter af offentlige anlæg. Denne indflydelse må i hvert fald i de nærmeste år have det hovedsigte, at vi først og fremmest må tilgodese erhvervenes investeringsbehov. Derimod mener jeg, man bør afholde sig fra at gribe ind over for kapitalens fordeling mellem de enkelte erhvervsvirksomheder. Chancerne for en kraftig stigning i vores eksport er i høj grad knyttet til, at der er en stadig opvækst af mindre virksomheder, som ved specialisering og produktudvikling kan skabe sig eksportmuligheder på et eller andet felt og måske vokse sig store derved.

Når vi f. eks. i 1987 skal gøre op, hvordan industrieksporten til den tid har udviklet sig, så tror jeg ikke, det nødvendigvis vil være de virksomheder, som nu er meget store, der vil vise sig at have ydet det største bidrag til fremgangen. Det kan i mange tilfælde blive virksomheder, som i dag hører til de små eller mellemstore, ja, måske slet ikke eksisterer. Derfor er det vigtigt, at initiativet får lov at udnytte de chancer, der findes.

Den omstilling, som samfundsøkonomien